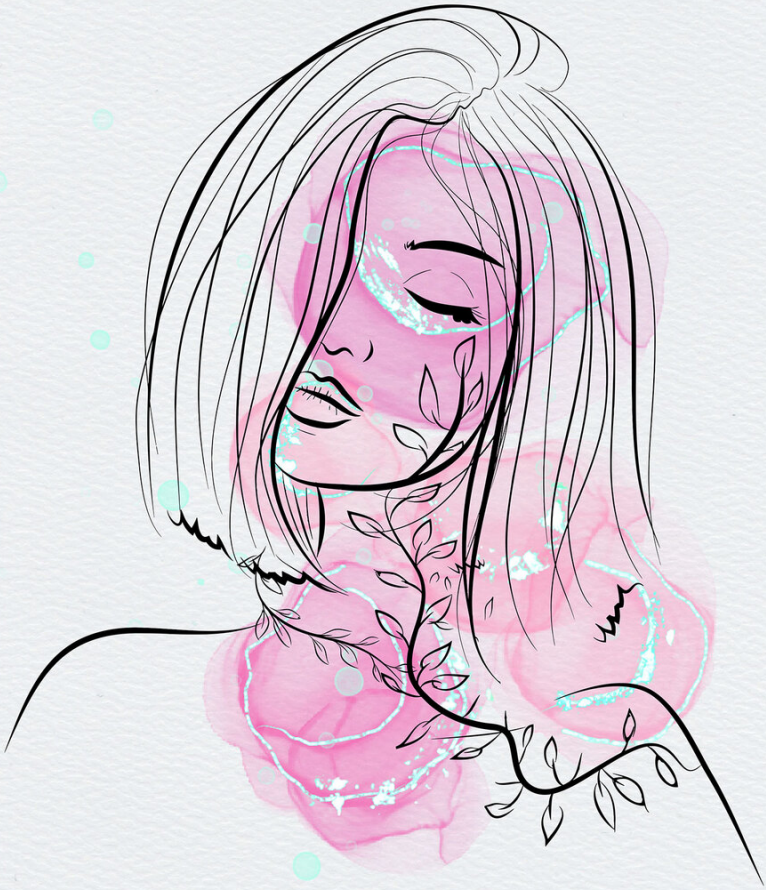

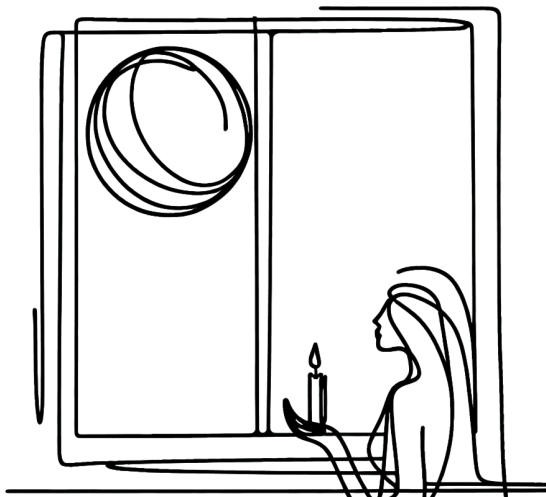
АГЛЕЯ

От облы

От обич

Съвършено е само онова,
което гледаш с любов.

Бях изпълнена с неподправена тишина, която понякога тежи като мисъл, но друг път лекува като нежна музика. Душата ми издишваше спомени – онези сладко-горчиви мигове, в които простото докосване или вперен поглед разчупват целия свят. Навсякъде около мен виждах отражения на собствените си усещания – всяка капка роса, всяко потрепване на листа ми разказваха за крехкостта и вечността.

Чудех се, какво прави нещата съвършени? Не е ли самият поглед, изпълнен с обич, който ни позволява да видим смисъла и красотата в тях? Забелязвах, че любовта не изисква друго доказателство освен себе си – такава, каквато е, неуловима и дълбока.

Тогава, в онази вътрешна светлина, която блестеше отвътре, думите заживяха – като стихийно признание, като обещание за това, което никога няма да изгуби своето значение.

Живот

Всичко е мъртво,
докато не оживее
в ръцете на някой друг.

Цвете, дума,
най-вече човек.

Мислех си за онези моменти, в които привидно всичко около нас е лишено от живот. Несподелена тишина, замръзнали чувства, празни погледи... Но тогава се появява нечий порив – спонтанен, лек, почти неуловим. Пръсти, които докосват забравено цвете, глас, който издига проста дума от пепел, поглед, който събужда духа в човек, потънал в сенки.

Чудех се – как е възможно ръцете на друг да вдъхнат живот там, където всичко изглежда загубено? Нима не сме всички сами по себе си – цветя, които чакат дъжд, думи, които копнеят за глас, души, които просто искат да бъдат намерени?

В този момент на пробуждане, открих своя отговор.

Животът започва там, където докосването среща сърцето.

Илюзия за обич

Не плачи,
онова, което обичаше в мен,
вече го няма.

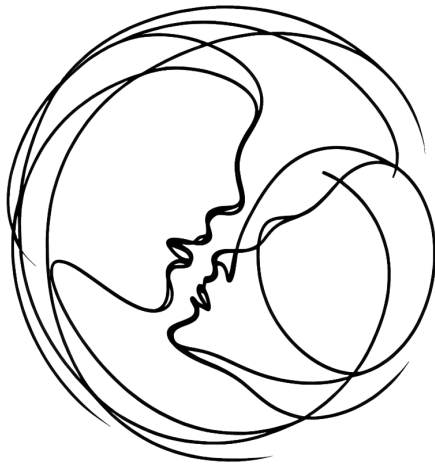
Докоснах тишината. Там, където думите угасват,
и остава само ехото на спомени,
които си пробиват път през лабиринт от чувства.
Бяхме огън, но вече не топлехме.
Бяхме светлината, от която нощите се бояха,
а сега сме звезда,
угаснала толкова отдавна,
че никой не би повярвал в блясъка ѝ.

Ти търсиш мен, но дали някога ще ме познаеш?
Това, което обичаше, то беше и твоята най-крехка
илюзия –
частица от сърцевината ми, отнета от времето и
болките,
които стопиха устоите ми.
Не съм тази, която очите ти създават от пепелта на
вчерашното.
Пред теб стоя аз – друга, празна може би, а може
би... просто истинска.

Не съжалявам. Дори в тази пустота усещам свобода.
Но всяка крачка отдалеч ми тежи, защото дълбоко в
себе си знам: онова, което търсиш в мен, е вече само
сянка. И ти казвам: не плачи. Няма ме. Няма ни.

Откровение

Искам да съм с теб
само два пъти –
сега
и *завинаги*.

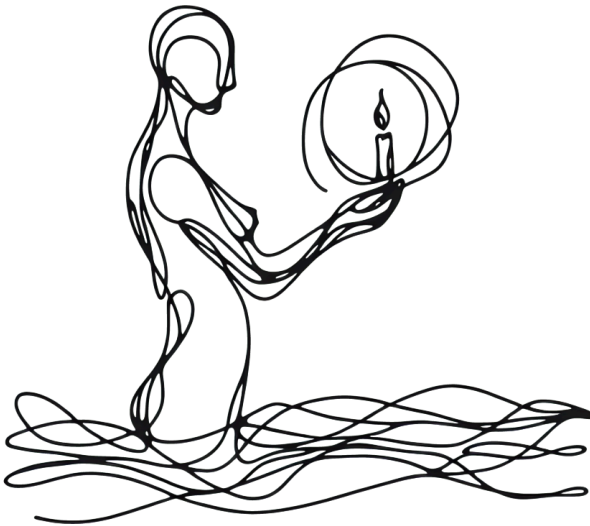
Често мисълта за теб ме обгръща тихо, като вечерен бриз върху гореща кожа. Не зная дали съществува точният начин да опиша онова, което съм, когато сме заедно, но знам, че то не се помества в никакви измерения – не в миналото, не в бъдещето.

Това е чувство без начало и без край. То е като капка роса на крилете на утринната светлина – съвършен миг, който не издържа на течението на времето, ала продължава да ми нашепва: "Задръж ме, почувствай ме."

Сякаш не сме просто двама, а един ритъм. Щом погледът ми срещне твоя, всяко "преди" избледнява. И бих искала нищо да не го следва.

Урок по доброта

Всички се раждаме добри,
а животът иска да ни убеди в противното.

Седях в тишината, докато мислите протичаха като река – неспирно и дълбоко. Спомнях си моменти, в които сърцето ми вярваше безпрекословно в добротата на другите. След това онези удари – тежки, остри. Но дори тях не бих нарекла пречупване, а урок за нежност.

Може ли светът да ме убеди, че сме друго, освен добри? Поглеждах в отраженията на ръце, очи, думи – в тях винаги оставаше нещо чисто. Истината е, че душата се ражда като светлина, дори когато мракът я обгърне, тя вечно шепти: "Аз вярвам."